

LLUNY DEL MEU PAÍS

Aquest matí, el meu pare ha marxat molt lluny, a un altre país. Quan he vist l'avió volant allà dalt del cel, he plorat molt, perquè la mare, la meva germana petita i jo ens hem quedat aquí, soles. Quan tornarem a veure el pare?

Anirem a viure amb la meva tieta. A mi m'agrada perquè és un barri petit i sempre hi ha molts nens i nenes amb qui jugar pel carrer.

Ja fa uns quants dies que la policia ens prohibeix sortir al carrer quan es fa fosc. Als grans també. En diuen toc de queda. Aquesta nit s'ha sentit un soroll terrible a fora i hi havia tanta llum que semblava de dia. He plorat. Pare, per què ens has deixat soles?

Hi havia moltes cases mig ensorrades i ens han explicat que alguns amics del pare i de la mare han desaparegut. Diuen que estem en guerra.

Aquest matí ens ha trucat el pare. Jo no sabia què dir-li. Escoltar la seva veu no és el mateix que notar les seves abraçades.

Ja fa unes quantes setmanes que l'escola és tancada i la meva tieta em posa deures cada dia per fer a casa. No és gaire divertit.

Aquest matí tot sembla més tranquil. La gent ha pogut anar a correus i hem rebut cartes del pare que ens diu que ens traurà d'aquí ben aviat. On anirem?

Ja han passat molts mesos des que el pare ens va prometre que ens trauria d'aquí. Avui ha trucat a la mare i li ha demanat una pila de papers per poder marxar...

I un dia, de cop, he vist damunt la taula passaports i els bitllets d'avió. Finalment marxem! Ara ja podem empaquetar les nostres coses i anar amb el pare. La mare, molt trista, s'ha acomiadat de tothom.

Ja sóc dalt de l'avió. He vist les cases, la família i la meva terra vermella africana com s'anaven fent cada vegada més petites. He començat a plorar en silenci. Ara entenc què vol dir l'exili.

Pascale Francotte

L'AIGUA DE LA RIERA

El Josep té vuit anys i la Montserrat en té cinc. És l'estiu. Els nens fan vacances de l'escola però no marxen de Rubí. Els diumenges, la mare prepara el dinar i marxen a passar el dia a la font del Bullidor. Allà sota els arbres dinen i després juguen i corren amb altres amics.

A vegades, entre setmana, mentre els pares treballen, en Josep i la Montserrat s'ajunten amb altres nens i, com que fa molta calor, decideixen baixar a la riera per mullar-se i agafar capgrossos. Allí hi ha un gronxador gegant: el "pont penjat". Passen els dies...

Ja som a 15 de setembre i el Josep i la Montse tornen a l'escola. Estan contents perquè retrobaran els seus amics. Al Josep li han comprat L'Enciclopèdia i haurà d'estudiar de memòria moltes lliçons.

Avui és el sant de l'àvia Mercè, 24 de setembre, i ha donat caramels als seus néts en sortir de l'escola. Després corren cap a casa, plou i fa vent. En fer-se fosc la mare els crida per parar taula. Sopen i a les nou tota la família ja és al llit. Plou molt, trona i llampega.

L'endemà els nens es desperten molt d'hora. El pare i la mare ja són llevats i parlen fort des del menjador. La Montserrat crida a la seva mare:

Mama, vine! Tot està molt fosc!! La mare s'acosta portant una espelma encesa. Els explica que no hi ha llum i que tampoc hi haurà escola perquè ha passat un gran desastre... Sabeu?? Amb la pluja la riera s'ha endut cases amb la gent que hi dormia a dins. També s'ha endut fàbriques, un pont i el pont penjat del costat de l'hort que tant us agradava, tampoc hi és!

Els dies següents els pares no van a la feina, van a ajudar en tot allò que poden i en les tasques de desenrunament. No hi ha aigua ni llum. Cal fer molta estona de cua per comprar pa...i la Montse se n'encarrega. El Josep porta galledes d'aigua des de la font fins a casa. Tothom ajuda en allò que pot!

Han passat ja quasi tres mesos des d'aquell 25 de setembre... Avui és Santa Llúcia i en Josep i alguns amics han anat a cantar pel veïnat. Els hi han donat panses, caramels i alguns dinerets. Aviat faran vacances de l'escola.

Avui, dia de Nadal, està nevant. Les places, teulades i carrers tenen un bon gruix de neu. La Montserrat i el Josep surten al terrat a fer un ninot de neu. Estan molt il.lusionats... Va ser la gran nevada del desembre del 1962.

EL DESIG DE LA RUBY (Adaptació)

Fa molt de temps, a una ciutat de la Xina, hi vivia una nena a qui tothom anomenava Ruby, perquè li encantava el color vermell com un rubí. A la Xina, el vermell és el color de la celebració. El dia d'any nou, els nens reben sobres vermells plens de diners de la bona sort. Les núvies vesteixen de color vermell el dia de la seva boda. La Ruby volia portar el vermell tots els dies de l'any encara que només fossin uns llacets pel cap...

Com que tenia molt néts, l'avi de la Ruby va fer venir un professor a casa. Qualsevol dels néts que volgués aprendre podia assistir a les classes. En aquells temps, això era poc comú a la Xina, ja que la majoria de les nenes mai no aprenien a llegir o escriure.

Sempre que el temps ho permetia, les classes es feien al jardí.

Un dia, l'avi de la Ruby va treure el cap per la finestra i es va adonar que els fulls més ben escrits eren els de la néta i no les escrites pels néts. Quina calligrafia més extraordinària –va pensar l'avi-, però tot i així, els seus cosins podien anar a jugar lliurement mentre que les noies havien d'aprendre a cuinar i a fer les feines de casa.

Un dia, el professor els va fer escriure un poema. La Ruby en va escriure un de preciós però molt trist. El seu mestre va quedar tan impressionat que li va ensenyar a l'avi.

L'avi li va preguntar per què estava trista. Ella li va contestar: “Perquè els nois poden anar a la universitat, i les noies s'han de casar”.

Van passar els anys... i un dia la Ruby va rebre un sobre vermell que li havia regalat el seu avi. Era la carta d'una universitat dient que seria un honor per a ells acceptar la Ruby com a una de les seves primeres estudiants femenines.

Així és com la Ruby va fer realitat el seu desig. És una història real. I com és que ho sé? Doncs bé. La Ruby és la meva àvia, i encara ara, cada dia, duu posada alguna cosa vermella.

SHIRIN YIM BRIDGES

LA CASA DE LES PERLES

Fa molt de temps, a Tossa de Mar, un pare vivia amb la seva filla en un barri anomenat barri "dels marginats". Eren unes cases construïdes amb fang, palla i canyes.

El pare de la noia era pescador, no de peixos sinó d'ostres.

Van passar els anys i el pare va caure molt malalt. L'home li va dir a la seva filla que si ell es morís conservés molt bé les canyes que hi havia a les parets de casa.

El seu pare va morir al cap d'un mes. La noia va agafar les canyes de la casa i dintre de les canyes va trobar totes les perles que el seu pare havia trobat al fons del mar .

Es va canviar de vivenda i va regalar perles a les persones i amics que més ho necessitaven.

CRISTINA CASTELLANA

EL GEGANT DEL PI

Vet aquí que una vegada, en una ciutat anomenada Caldes de Montbui va néixer un nen molt gran. Era un noi de pagès nascut a la masia de Can Farell. Tothom el coneixia com el Fort Farell. El xicot anava creixent i fent-se gran com un gegant.

Era tan alt i gros que en ocasions feia servir un pi com a bastó per caminar. Quan tenia set s'acostava al riu Mogent i s'empassava tota l'aigua d'un sol glop i semblava que el riu s'havia assecat.

Quan es va fer gran va anar a viure a Barcelona. Un dia va assabentar-se que Barcelona, la ciutat Pubilla de Catalunya, havia caigut sota el poder dels invasors i es va enrabiar tant que va arrencar un pi de soca-rel i amb unes poques passes es va plantar davant de la ciutat.

Tot seguit va demanar al governador de Barcelona, popularment conegut com el Gegant de la Ciutat, de lluitar-hi. El va guanyar d'un cop de pi ben clavat a la panxa i així va quedar alliberada la ciutat.

Abans de tornar a casa, en Fort Farell va parar a descansar a Collserola i durant la nit mentre dormia va fer tant de fred que es va quedar petrificat. Si hom s'hi fixa, encara és possible veure-hi el seu perfil a les muntanyes.

El Gegant del Pi,
ara balla, ara balla,
el Gegant del Pi,
ara balla pel camí.
El Gegant de la Ciutat,
ara balla, ara balla,
el Gegant de la Ciutat,
ara balla pel Terrat.

TE PRESENTO A DANIEL

Te presento a Daniel, el gran mago de las palabras. El abuelo de Daniel es muy aventurero y este año le ha enviado desde un país sin nombre, por su cumpleaños, un regalo muy extraño: una caja llena de letras brillantes.

En una carta, su abuelo le dice que esas letras forman palabras amables que, si las regalas a los demás, pueden conseguir que las personas hagan muchas cosas: hacer reír al que está triste, llorar de alegría, entender cuando no entendemos, abrir el corazón a los demás, enseñarnos a escuchar sin hablar.

Daniel juega muy contento en su habitación, monta y desmonta palabras sin cesar.

Hay veces que las letras se unen solas para formar palabras fantásticas, imaginarias, y es que Daniel es mágico, es un mago de las palabras.

Lleva unos días preparando un regalo muy especial para aquellos que más quiere.

Es muy divertido ver la cara de mamá cuando descubre por la mañana un *buenos días, preciosa* debajo de la almohada; o cuando papá encuentra en su coche un *te quiero* de color azul.

Sus palabras son amables y bonitas, cortas, largas, que suenan bien y hacen sentir bien: *gracias, te quiero, buenos días, por favor, lo siento, me gustas*. Daniel sabe que las palabras son poderosas y a él le gusta jugar con ellas y ver la cara de felicidad de la gente cuando las oye.

Sabe bien que las palabras amables son mágicas, son como llaves que te abren la puerta de los demás.

Porque si tú eres amable, todo es amable contigo. Y Daniel te pregunta: ¿quieres intentarlo tú y ser un mago de las palabras amables?

FIN

Cuento de Susana Arjona

SARA Y LUCÍA, UN CUENTO SOBRE LA SINCERIDAD

Érase una vez dos niñas muy amigas llamadas Sara y Lucía. Se conocían desde que eran muy pequeñas y compartían siempre todo la una con la otra.

Un día Sara y Lucía salieron de compras. Sara se probó una camiseta y le pidió a su amiga Lucía su opinión. Lucía, sin dudarlos dos veces, le dijo que no le gustaba cómo le quedaba y le aconsejó buscar otro modelo.

Entonces Sara se sintió ofendida y se marchó llorando de la tienda, dejando allí a su amiga.

Lucía se quedó muy triste y apenada por la reacción de su amiga.

No entendía su enfado ya que ella sólo le había dicho la verdad.

Al llegar a casa, Sara le contó a su madre lo sucedido y su madre le hizo ver que su amiga sólo había sido sincera con ella y no tenía que molestarse por ello.

Sara reflexionó y se dio cuenta de que su madre tenía razón.

Al día siguiente fue corriendo a disculparse con Lucía, que la perdonó de inmediato con una gran sonrisa.

Desde entonces, las dos amigas entendieron que la verdadera amistad se basa en la sinceridad.

Y colorín colorado este cuento se ha acabado, y el que se enfade se quedará sentado.

FIN

Cuento de Noelia Rodríguez Pérez

A GIFT FOR MOM

THESE ARE FLOWERS,
THEY ARE A GOOD GIFT FOR MOM,
BECAUSE SHE IS LOVELY.

THIS IS A RECIPE BOOK,
THIS IS A GOOD GIFT FOR MOM,
BECAUSE SHE IS CREATIVE.

THIS IS BREAKFAST IN BED,
THIS IS A GOOD GIFT FOR MOM,
BECAUSE SHE IS WARM.

THIS IS PERFUME,
THIS IS A GOOD GIFT FOR MOM,
BECAUSE SHE IS SWEET-SMELLING.

THESE ARE PEARLS,
THIS IS A GOOD GIFT FOR MOM,
BECAUSE SHE IS BEAUTIFUL.

THIS IS A CD,
THIS IS A GOOD GIFT FOR MOM,
BECAUSE SHE IS MUSICAL.

THIS IS A CHOCOLATE BOX,
THIS IS A GOOD GIFT FOR MOM,
BECAUSE SHE IS SWEET.

THIS IS A HUG,
THIS IS A GOOD GIFT FOR MOM,
BECAUSE SHE LOVES ME.

DANI LYRA